

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

החומר ותכליתו

הקדושה נתערבו ונבלעו בתוך הקליפות של הטומאה ר"ל, וכעת ניתן לו לאדם הראשון עבודה חדשה לתקן את אשר עיוות ולברר שוב את הטוב מן הרע ובכך לזכות לזיו השכינה, ושוב לא יהיה זה השכר בגדר נהמא דכיסופא.

דהנה עד אותה שעה כל עוד שלא חטא האדם היתה בהירות גדולה, כי האדם מטבעו משתוקק אל הקדושה כי משם שורשו, אך אחר שנתערב הטוב עם הרע ונתערבו ניצוצות מהקדושה לתוך הטומאה, ניטלה הבהירות לצורך שעה, כי יש בין אלו הניצוצות המעורים בתוך הקליפה חלקים השייכים לשורשו, ואלו החלקים מושכים אותו אליהם, וכיון שכן מתעורר בו חשק להרע ר"ל, והוא עצמו אינו יודע על מה ולמה מתעורר אצלו חשק הנוגד את השכל הישר, כי השכל שולל את אלו הרצונות מכל וכל, ואז מתעורר מלחמה כבירה בפנימיות חללו, רגשותיו מטים את רצונו להרע ואילו שכלו מטה את ארחו אל הדרך הישרה, ובוזה שהאדם מגביר את שכלו על רגשותיו בכך מעלה את הניצוץ המושכו להרע, ואחר שנתעלה הניצוץ ישוב הבהירות אל האדם, ואז לא יבין על מה ולמה נטה מקודם להרע, [אם לא שעליו עדיין להתנסות לצורך עליית עוד ניצוצות] אך בעוד האדם מתנסה מצטער הוא בכך שעליו לכופ את עצמו להילחם ברגשותיו, וכיון שאעפ"כ כופה הוא את עצמו זוה עבור זה לשכר עצום, ושוב לא תהיה זה חסד של חינם, מאחר שטרם האדם וכבש את יצרו והצטער צער גדול כדי להטיב למלכו ולהעלות את הניצוצות שהם חלק אלוקי כביכול מרפש הטומאה.

כל זה הוא כשהאדם אכן זוכה וכופה את עצמו לבל יתפעל מרגשותיו השליליים, אך אם ח"ו אינו עומד מול דרישותיו של רגשותיו ומטה אחריהם לחטוא, אז לא די שאינו מעלה את הניצוץ הקדוש אלא מורידו יותר ויותר תוך עומק הקליפות ר"ל, ויצטרך אחר כך להרבות ביגיעות עצומות כדי להעלות שוב את הניצוץ הקדוש.

ואפשר שכל זה נרמז בזה המקרא 'והארץ לא תמכר לצמימות' הכתוב מזהיר את האדם ומצווה: 'הארץ', היינו הניצוצות המעורים בתוך הארציות והחומריות, 'לא תמכר לצמימות' כי האדם הנוטה אחר רגשותיו אינו מעלה על דעתו שאלו הרצונות מתעוררים בסיבת הניצוצות החפצים להתעלות, ונמצא לפי דעתו כי אלו הניצוצות נמכרו ח"ו לקליפה והם נחשבים כקנינים לצמימות, ועל כן לפי דעתם הטועה אין כל ענין לכבוש את הרצונות, ולזה מזהיר הכתוב שחלילה לכם לטעות בכך, ועליכם לדעת 'כי לי כל הארץ' אלו הארציות הם לי כי המה ניצוצות של קדושה ועל כן עליכם להעלותם, ועליכם לדעת 'כי גרים ותושבים אתם עמדי' ובעולם הזה אינכם כי אם גרים כי לא באתם לכאן כי אם לזמן כדי להעלות את אלו הניצוצות ואז כשתבואו בעולם העליון תוכלו לזכות לשכרם הגדול כי בכך שתכופו את רצונכם שוב לא תהיה זאת נהמא דכיסופא, ועל כן הו' זהירים וזריזים להעלות את הארציות, ותהיה בכך תקנה לנפשכם בעולם שכלו טוב.

והארץ לא תמכר לצמימת כי לי הארץ כי

גרים ותושבים אתם עמדי: (כ"ב, כג)

אקדים מילין כדי לעזור על יסוד העבודה הנרמז בזה המקרא, הנה בספרים הקדושים האריכו רבות על ענין הניצוצות הקדושים המעורים בכל יצורי העולם הזה, והוא כי בתחילת בריאת העולם קודם שחטא אדם הראשון היתה בהירות גדולה בעולם, ואילו היה אותה בהירות מתקיימת היו כל הברואים משתוקקים רק אל בוראם, ולא היו מתאזים כלל להרע, עולם נחמד ומתוקן עמד אז על תילו, וביכולתו היה לשמש לאותו תכלית שלמטרתו בנאו בעליו, והוא 'להטיב לבריותיו' ואכן בשעותיו הראשונים של אדם הראשון נתקיים בו אותה מטרה, כי ספון היה בגן עדן והתענג בכל רגע מזיו השכינה.

הביט הקב"ה במעשה ידיו הנעימים, אך לא זכו בעיניו, מאחר שעמקו מחשבותיו להבין שעדיין לא השיג תכלית רצונו הנוכח, אכן האדם התענג בכל רגע בתוך טרקליו בגן עדן, אך חכמתו גרמה לו שלא ימצא מקום לעצמו, ותוך כדי תענוגו הרהר בלבו על מה ולמה מטיב עמדי יוצרי? מה טובה גמלתי לו לבוראי? ובמה אוכל לגמול לו על חסדו, וכיון שלא מצא מענה לתמימתו נתמלא בבושה וכלימה, אכן זכה לכל טוב אך כל זה הוא 'מתנת חינם', אין הוא ראוי לזה מצד עצמו כי אם מחמת שמטיבים עמו ונותנים לו 'בחסד', והיתה טובה זו נקראת 'נהמא דכיסופא' - לחם של בושה, וכל עוד שהיתה הרגשה זו קיימת לא ראה הקב"ה עדיין נחת רוח במעשיו, מאחר שתכלית הבריאה היתה להטיב באמת.

אמרו חכמינו ז"ל (מגילה לא): 'סתירת זקנים בנין' וכל שכן סתירתו של מלכו של עולם, והוא יתברך ראה לנכון לעשות דבר הנראה לפנים קלוקל גדול, אך זה הקלוקל גרם שתבוא העולם לידי תכליתו, ורשות ניתנה לו להנחש הקדמוני לפתות את האדם ולהטעותו שאם יעבור על מה שנצטווה ויאכל מה'עץ הדעת' יהיה גם ביכולתו לייצר עולם כבוראו, וזכה לכל אותה טובה בזכות עצמו, וכיון שכאמור לא מצא האדם מקום בעולמו של בוראו נטה לבו לעצת הנחש ואכל מה'עץ הדעת'. אך אחר שנשכשל ראה מיד שהנחש היתל בו כי בזה חטא לא די שלא זכה להיות 'כאלקים' אלא המשיך בכך חשכות גדולה, ארסו של היצר הוטל בתוך חלל לבו ותחת אשר ישתוקק לאלקיו ראה את עצמו בתוך עולם עכור המושך את הלב לענינים פחותים וחומרניים.

אותה תאוה חומרית היתה תוצאה ישירה מהנהגתו של אדם הראשון, כי הקב"ה הטביע בעולמו שתהיה טבעה נמשך על פי מעשי בני אדם, ובאותה שעה היה האדם יחידי בעולם, וכל הבריאה היתה תלויה במעשי ידיו, וכיון שעשה מעשה שהיא למורת רוחו של הקב"ה בתוך הפלטרין שכל כולו היה זך וקדוש, עירב בכך את כללות הטוב עם כללות הרע, וגרם ערבוביה גדולה, וניצוצות

טיב המערכת

ולא תונו

איש אחד ישנו בירושלים אשר התייתם בילדותו וגדל בבית סבתו, וכשגדל ונהיה לאיש ידע תמיד עוני ומחסור, וככל שניסה את מזלו לא עלה הדבר בידו, עד שביום מן הימים 'זכר' כי בהיותו בבית סבתו למד ממנה כיצד להכין דבר מיוחד מאוד, שבימינו אין כבר כמעט מי שיודע להכין את הדבר ההוא, והיות שידע והכיר היטב את המלאכה על בוריה, החליט לנסות את מזלו גם בזאת, ממחשבה למעשה, שכר האיש חדרון קטן והחל בהכנת אותו דבר, בתחילה החלו אנשים מעטים לרכוש אצלו, אך עם הזמן כשראו שהמוצר באמת טוב, היו הללו חוזרים ועוד מפרסמים לרבים שיידעו כולם כי כאן ניתן להשיג מוצר משובח במיוחד! והיה כאשר נכנס מאן דהוא לחנותו הקטנה, מתחיל האיש 'להספיד' את סחורתו, וכך הוא אומר: לא כדאי לך לקנות אצלי, הסחורה שלי לא משהו... וגם אינה מתקרבת לאלו שהיתה הסבתא עליה השלום מכינה. אך אם בכל זאת חשקה נפשכם, המתינו נא מעט ואכין לכם את מבוקשכם.

התורה הקדושה מזהירה אותנו 'ולא תונו איש את עמיתו', ורש"י הק' מסביר: 'כאן הזהיר על אונאת דברים, לא יקניט איש את חברו, ולא ישיאנו עצה שאינה הוגנת לו לפי דרכו והנאותו של יועץ, ואם תאמר, מי יודע אם נתכוונתי לרעה, לכך נאמר ויראת מאלוקיך - היודע מחשבות הוא יודע', לכאורה דבר הגיוני ומתבקש, אך אם נעמיק לחשוב לרגע, נבין כי הוראה זו של 'ולא ישיאנו עצה שאינה הוגנת לו', נוהגת בכל אחד ואחד מאיתנו מידי יום ביומו, ולפעמים אף איננו שמים לב על כך, ומרוב שהתרגלנו לתת ולקבל עצות שאינן מהוגנות, אנחנו מתפלאים ומשתוממים כאשר מישהו נוהג אחרת, ואיננו מבינים מדוע הוא מתנהג בצורה משונה כזו, ומה ההיגיון שבדבר, וכיצד הוא רוצה למכור אם הוא 'משכנע' אנשים שלא כדאי לקנות ממנו, ולמעשה איננו זוכרים כי האדם הזה מקיים בפשיטות את הציווי האלוקי 'ולא תונו איש את עמיתו - ולא ישיאנו עצה שאינה הוגנת לו!'

(עפי" טיב התורה-בהר)

זפני קבלת קהל בבית פורנו ורבנו שליט"א
אך ורק בתא קולי שמספרו
052-7168366

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א בפספר מיוחד וישיר לשיחות בלשון הקודש: 073-2951320 לשיחות באידיש: 073-2951321

טיב ההודעות

טיב הלכה

נכתב ע"י הר"ר מאיר רבינוביץ שליט"א

הלכות ומנהגי ל"ג בעומר

א. יום ל"ג בעומר הוא יום הילולא דרשב"י, ובו ביום גילה את כל האידרא זוטא, ולכן הוא יום שמחה, ולכבודו נוהגים קצת שמחה, וי"א שהשמחה הוא שבאותו יום העמיד ר' עקיבא החמש תלמידים שלא מתו, ורבי שמעון בר יוחאי היה ביניהם (פ"ה ס"ג), וי"א הטעם מפני שאז פסקו התלמידים מלמות (ש"ע הרב ס"ה).

ב. ירבה בשמחה ביום זה לכבוד רשב"י, כי הוא יומא דהילולא דיליה, ונודע שרצונו הוא שישמחו ביום זה, כידוע ממעשה מהר"א הלוי ז"ל ומעשים אחרים (מ"ה סק"ד).

ג. אין אומרים בו תחנון ולא במנחה שלפניו (רמ"א ס"ב ומ"ב שם). ואם הוא ביום ראשון אין אומרים צדקתך בשבת שלפניו (לבוש ס"ד). אבל אומרים בו למנוח יענן (פ"ג א"א סק"ד).

ד. יש נוהגין שמספתרין ביום ל"ג בעומר, ואין להתספר עד ל"ג בעצמו ולא מבערב, ויש מאחרונים שמקילין להתספר מבערב (סי' תצ"ג ס"ב מ"ב סק"א).

ה. וי"א דמקומות שנוהגין שלא לומר תחנון במנחה של ערב ל"ג הוא לפי סיומכין שבתחילת ליל ל"ג פסקו האבלות, ולכן אין אומרים תחנון במנחה שלפניו כמו שאין אומרים במנחה שלפני שאר הימים שאין אומרים בהם תחנון שלילים כיומם, ולפי מנהגם מותרים ג"כ להתספר ולישא בליל ל"ג (ש"ע הרב ס"ה).

ו. האבל מתפלל לפני התיבה בל"ג בעומר (פ"ב סי' תרע"א סק"ד).

ז. אין מענינים בו, ומ"מ אם התענה בו תענית חלום אין צריך למיתב תענית לתעניתו (פ"ב סי' תקס"ח סק"ד).

ח. חתן ביום חופתו מתענה בו, ויש מקילים (פ"ב סי' תע"ג סק"ד).

ט. מצוה לילן ביום זה על קבר רשב"י ובנו ר' אלעזר (סידור האידרא רבי שבח).

י. כתב בספר שער הכוונות (פסח דח"ס י"ב) ח"ל: ענין מנהג שנהגו ישראל ללכת ביום ל"ג בעומר על קברי רשב"י ור' אלעזר בנו אשר קבורים בעיר מירון כנודע, ואוכלים ושותים ושמים שם, אני אריתי למוזר ז"ל שהלך לשם פעם אחת ביום ל"ג בעומר הוא וכל אנשי ביתו, וישב שם שלשה ימים ראשונים של השבוע ההוא, וזה היה פעם הראשונה שבא ממצרים, אבל אין אני יודע אם אז היה בקי ויודע בחכמה הזו הנפלאה שהשיג אח"כ. והר"ד יונתן שאג"ש העיד לי שבשנה הראשונה קודם שהלכתי אני אצלו ללמוד עם מורי ז"ל, שהוליק את בנו הקטן שם עם כל אנשי ביתו, ושם גילחו את ראשו כמנהג הידוע ועשה שם יום משתנה ושמחה. גם העיד הה"ר אברהם הלוי כי בשנה הנזכר הלך גם הוא שם, והיה נוהג לומר בכל יום בברכת תשכון, נחם ה' אלהינו את אבלי ציון כו', וגם בהיותו שם אמר נחם כו', ואחר שגמר העמידה א"ל מורי ז"ל כי ראה בהקיץ את רשב"י ע"ה עומד על קברו, ואמר לו אמור אל האיש הזה אברהם הלוי כי למה אומר נחם ביום שמחתינו, והנה לכן הוא יהיה בנחמה בקרוב, ולא יצא חדש ימים עד שמת לו בן אחד וקבל עליו נחומין, וכתבתי

טיב התחזקות

■ אין יאוש בעולם ■ עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם

רובא דרובא של כלל ישראל חגגו רוב גילת ורגן את חג המצות כפי שציווה ה' אלוקינו, אולם יחד עם זאת, מספרת לנו התורה הקדושה על חבורת אנשים, ממש מתי מעט, אשר בשעה שכל ישראל היו עסוקים ושמחים בהבאת קרבן הפסח בחבורה, היו אותם אנשים טמאים לנפש אדם, ומשכך נבצר מהם להצטרף אל אחיהם, לא נותר להם אלא לעמוד מן הצד ולראות את כולם ששים שמחים במצוות קרבן הפסח ועיניהם רואות וגם כלות.

אולם בעוד שאנשים אחרים שהיו נקלעים לאותו מצב, היו משלימים - בצער אמנם - עם המציאות שנכפתה עליהם באונס, הרי שאותם האנשים קרוצים היו מחומר אחר, הם לא היו מסוגלים להסכים עם המציאות הזאת שאין להם חלק במצווה הכבירה של קרבן פסח, הם לא אמרו נואש, אלא אפילו שכבר עבר זמנם ובטל קרבנם, אף על פי כן שמו את פעמיהם לעבר בית מדרשם של משה ואהרן, והביעו לפניהם את הכאב הגדול הרובץ על מפתני לבם, עד כי זעקו אליהם מנהמת לבם: "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במעודו בתוך בני ישראל" (במדבר טו ז), גם לנו מגיע להיות חלק מכל כלל ישראל שזכו להקריב את הקרבן במועדו, מדוע יגרע חלקנו?!

משה רבינו, שכאבם העמוק נגע בנפשו, הוא הרגיש בזעקתם הנובעת מתוך לב טהור ונפש חפוצה באמת, נענה אליהם באמרו: "עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם", מציין שם רש"י מיד - 'אשרי ילוד אשה שכן מובטח, שכל זמן שהיה רוצה היה מדבר עם השכינה', ואכן באותו שעה גילה הקב"ה למשה רבינו את המצווה של פסח שני, ומעתה, כל מי שהיה אנוס שלא לקיים את הפסח במועדו, ניתוספו לו הזדמנות פז לעשות את הפסח ככל משפטו וחוקתו, להשלים את מה שחיסר ביום י"ד א"י.

מביא שם רש"י עוד מדברי המדרשות, שלעולם הייתה ראויה פרשה זו של פסח שני להיאמר לכתחילה למשה רבינו, כמו שאר המצוות שנאמרו לו, אלא היות ומגלגלין זכות על ידי זכאי, על כן זכו אותם האנשים טהורי הלב, שרק בזכות בקשתם והפצרתם במשה רבינו אמר לו הקב"ה את הפרשה הזאת. וביארו בספרים הקדושים (עין 'פרי צדיק' לפסח שני), שהשתוקקותם והתשוקה הגדולה שלהם לזכות ולקיים את המצווה, למרות שלכאורה כבר היה להם להתייחס מכך לגמרי, היא זאת שעמדה להם להמשיך עליהם את המצווה של פסח שני.

היו לו תלמידים בילדותו והיו לו תלמידים בוקנותו

ידוע לכל מה שאמרו בגמרא (יבמות ס"ב): "רבי עקיבא אומר למד תורה בילדותו לימוד תורה בזקנותו, היו לו תלמידים בילדותו היו לו תלמידים בזקנותו, שנאמר (קהלת יא, ו) 'בבוקר זרע את זרעך ולערב אל תנח דין'. אמרו, שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא, מגבת עד אנטיפרס, וכולן מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו כבוד זה לזה, והיה העולם שמים, עד שבא רבי עקיבא אצל רבותיו שברדום, ושנאה להם, רבי מאיר, ורבי יהודה, ורבי יוסי, ורבי שמעון, ורבי אלעזר בן שמוע, והם הם העמידו תורה אותה שעה".

והדברים מבהילים ביותר, האם היה דובר הזה שבימים ספורים בלבד יסתלקו מן העולם כ"ד אלף חכמים וצדיקים, ולפי החשבון, הרי שבכל יום ויום מאלו הימים מתו כמה מאות תלמידים, נורא נוראות, כלום יש לך הסתר פנים גדול מזה, ומתוך דברי הגמרא אנו מבינים שלא היו הם סתם תלמידים, הם היו אורו של עולם שהאירו את העולם באור התורה הקדושה, ומשמתו היה העולם שמים, כפשוטו, עד עצם היום הזה עדיין נוהגים אנו באבלות על פטירתם מן העולם טרם עת, כפי הנפסק בשולחן ערוך (או"ח סימן תצ"ג), שנהגו שלא לישא אשה בין פסח לעצרת עד ל"ג בעומר, מפני שבאותו זמן מתו תלמידי רבי עקיבא.

נקל לנו לצייר בנפשנו, איזה שברון לב וייאוש נורא היה תוקף אותנו, אילו היינו עדים וחיים באותה תקופה איומה, שהרי רבי עקיבא היה גדול הדור ממש, ומסר את נפשו להעמיד עשרים וארבע אלף תלמידים, והנה כל עמלו יורד לטמיון באופן מבהיל ונורא, עד שאפילו האחרון שבהם לא נותר לפליטה, כל עמלו ובניינו ירד במצולות בימים ספורים, עד שהיה אפשר לומר כי מן השמים מאסו בו ובתורתו.

אולם רבי עקיבא דעת אחרת הייתה עמו, בטוח היה בצדקת דרכו, ובמקום שישקע בייאוש וחידלון הרי הוא מחדש כנשר נעוריו, ומקיים את מאמרו 'היו לו תלמידים בילדותו היו לו תלמידים בזקנותו', הוא השים פעמיו לדרומה של ארץ ישראל, שם מלכת סביבותיו קומץ קטן ונבחר של תלמידים, יחד עמם החזיר עטרה ליושנו וקומם מחדש את עולה של תורה, כשמעמיק מים חיים אלו אנו שותים עד עצם היום הזה לרווחה, והתקיים בו ברבי עקיבא המאמר (מוסף ל"ה) 'אשרי איש שלא ישכח וכן אדם יתאמץ בו, כי דורשין לעולם לא יכשלו ולא יכלמו לצנח כל החוסים בך".

בתוכה הקריאה של 'למה נגרע' וזכים להתחזקות

ממוצא הדברים אתה למד, ששני עניינים אלו של פסח שני ול"ג בעומר מתקשרים היטב בהדי הדדי, היות ששני הימים הקדושים האלו היו לעם ישראל רק בזכות מה שלא התייאשו בעליהם מדעת, תחילה היו אותם האנשים שלא אמרו נואש מלהקריב את קרבן הפסח, עד שזכו לקבל את המצווה של פסח שני, ואחריהם היה זה התנא רבי עקיבא, שגם הוא לא התייאש אחר הסתלקות כ"ד אלף תלמידיו, אלא נאזר בגבורה וברוב עוז ותעצומות הקים שוב את עולה של תורה, בהעמידו חמשה תלמידים הגונים שקוממו את התורה מעפרות, כשבראשם נמצא התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי שיום ל"ג בעומר הוא יומא דהילולא דיליה, והוא גלה לנו את תורת הגאון והזוהר הקדוש, ואין זה הכל אלא מכח אותה הזעקה של 'למה נגרע'.

י. יש נוהגים לירות בקשת ביום ל"ג בעומר (ליקוטי חת"י"ח בשם הר"ב ד"ק).

יא. ולסיום נעתיק דברי הבני יששכר (מאמרי חידושי א"י מאמר ג) שכתב ח"ל: מנהג ישראל תורה להדליק נרות ומאורות לכבוד האור כי טוב, שמתחיל להתנוצץ ביום זה היקר ל"ג בעומר, ט"ב ימים קודם מתן תורה, ולכבוד נשמת מאורי התורה בוצינא קדישא אשר נתגלה ביום הזה, ולכבוד ספרו הזוהר הקדוש המאיר ומבהיק מסוף העולם ועד סופו, והיא מאיר לנו בגלותנו עד כי יבוא משיח צדקינו, ותבין לפי זה אשר נתאמת לנו מאנשי אמת אשר השמחה ביום זה על ציון הרשב"י הוא שלא כדרך הטבע, דכתיב אור צדיקים ישמח עכ"ל.

טיב המעשיות

כשם שהקב"ה לכל - אף רשב"י לכל!

תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדנו, ארונינו בר

יוחאי!

לכבוד האי יומא דהילולא רבא של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א [ג' בעומר, יום ה' ח' אי"ל] - גבואה נא להתקרב אל הקודש, מעט מזעיר מבית אוצרו הגדול של מורנו ורבינו הרה"צ שליט"א, בשבח האי יומא עילאה. [וכבר באו חלקים במכבש הדפוס בספר המופלא שיצא לעת עתה מהדפוס "טיב הרשב"י].

כתב בספר הקדוש בית אהרן (ל"ג בעומר) וז"ל: "כל מי שיש לו אמונה ברשב"י, יש לו חיזוק ב'ר' שמעון בר יוחאי. - כשם שהקב"ה הוא ד' לכל, כך רשב"י הוא רשב"י לכל, אפילו לפחותים" עכ"ל.ק.

מקור דברי קדשו, ללמוד מקודש בריך הוא על רבי שמעון בר יוחאי, הוא כנראה ממ"ש להדיא בזהר הקדוש (ח"ב דף ט"ז): "וכתיב (שמות לו, ט) 'ראה כל זכורך את פני האדון ה', מאן פני האדון ה' ד-א רשב"י" עכ"ל.ק.

ולמדנו מדברי קדשו, שייכותו של רבי שמעון בר יוחאי אל כל איש מישראל. שעל כך הוקש רשב"י להקב"ה, ללמדנו על התקשורות וחיבור שנמתו בעצם שורש נשמת ישראל קודש. וכמו שהוא יתברך האלקים לכל אחד בישראל בפרטות, כך יש לרבי שמעון בר יוחאי זיע"א שייכות לכל אחד ואחד שבנישראל, ואף אל הפחותים ואל הגרועים ביותר, ואין לך איש בישראל שאין מקושר ושייך לרשב"י.

והולם עינינו הרואות זה הרבה דורות, עוד מלפני מאות בשנים, בנסיעת אלפים ורבות מישראל מכל העולם בהאי יומא רבא אל ציון קדשו. - ואף אלו שנבצר מהם לבוא בעצמם מירונה, הרי בודאי הכל חפצים ליראה את שמך, רק מחמת סיבות וקשיי הדרך וכיצא נמנעה מהם העליה לציון.

כי כל ישראל כולם מקושרים בנפשם ונשמתם אל האילן הגדול, המדבק לב ישראל לאביהם שבשמים תמיד, אמן.

~ ~ ~

סיפר לי איש נאמן ירא ושלם, אשר מנהגו כפעם לפעם לקבוע את אתרא קדישא מירון ת"ו, וכמעט מדי שנה עורך 'נסיעה' עם כל משפחתו על 'שבת מירון' כמנהג ישראל קדושים, והיא להם שבת של התעלות וקרת אלקים טוב, בעלייה לציון הקדוש בצילא דמהימנותא.

שנה אחת בודד נסיעתם בחזרה ממרומי הר מירון אל ביתם, ישב האיש וחיבר שבת את כל 'הוצאות השבת', אשר השתרגו ועלו למעלה ראש, אחר שנצרך לשכור שם דירה גדולה עבור כל בני המשפחה המורחבת הע"י, וכן בסידור כל הסעודות על הצד היותר טוב, ועלות תעריפי הנסיעה היקרה לכל המשפחה וכו'.

וכשערך את הסיכום הסופי, סך הכל של כל ההוצאות יחיד, הגיע לסכום גדול נכבד ביותר, ואמר לזוגתו בבת שחוק: בסכום נכבד שכזה כבר היינו יכולים לנסוע לבית מלון!...

והנה בשנה לאחר מכן כשרצו לעלות מירונה כדרכם בקודש, היו להם כמה עיכובים ולא עלתה בידם. - גם בשנה השנית שלאחריה, בה חגגו שמחת 'חלאקה' לבנם הקטן, אחר שכבר היה הכל מותוכנן וערוך לנסיעה לאתרא קדישא לכבודה של שמחה כנהוג, חלה לפתע הבן החתן הצעיר ונפל למשכב, והתבטלה נסיעתם גם בשנה ההיא.

אך לצערם של בני המשפחה החשובה גם בשנה השלישית צצו לפנייהם מניעות ועיכובים שונים, וככל שניסו 'לארגן' איזו שבת שיוכלו לעלות אל הקודש כדרכם, לא עלתה בידם בשום אופן. כך מצאו את עצמם שלוש שנים רצופות שלא פקדו ולא עלו למירון כלל, האשה הצדקנית בראותה כי כן חשה בביתנה היתרה שיש דברים בגו, הלא קיימא לן (בבבא מצ'א) דבתלתא זימני הוי חזקה! היא פנתה אפוא אל בעלה החשוב, ואמרה לו: הלא תראה

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו למערכת ע"י הקוראים

'בו ביום'

בן דודי נסע למירון לשבת, את הדרך למירון התחיל ביום חמישי כאשר עשה תחנה בצפת וביקר אצל קרוב משפחתו, ורק למחרת ביום שישי על הבוקר יצא למירון. כאשר הגיע למירון שם לב כי שכח את בגדי השבת בבית קרוב משפחתו בצפת, אי לכך חזר לצפת כדי לאסוף את בגדי השבת.

כאשר הגיע לבית בצפת נקש קלות על הדלת אך לא היה מענה, הוא הגביר מעט את קצב הנקישות אך שוב לא היה מענה, אי לכך שלף את הסולרי וצלצל למספר של קרוב משפחתו, הלה ענה לו כי רק בעוד שעתיים יגיעו חזרה לביתם...

כדי לנצל את הזמן בעילות ירד לבית החיים הגדול בצפת להתפלל על קברות הצדיקים, בדרך זכר כי יש לו סבא שקבור שם באותו בית עלמין והחליט לפקוד את קברו, משהגיע ואמר כמה פרקי משניות ותהילים עמד משתומם אל מול כתב המצבה, התברר שהיום זה יום השנה לפטירתו של הסבא והוא זכה בדיוק ביום היארצייט לפקוד את קברו באורח פלא...

את הסיפור הנ"ל העלה בן דודי לווסטאפ המשפחתי וכולנו התרגשנו...

נזכרתי שגם בני מטייל בצפון, והתקשרתי לעדכן אותו שהיום היארצייט של הסבא... כאשר ענה לטלפון שאלתי היכן הוא מטייל השיב כי כעת הוא נמצא בבית החיים בצפת...

צמרמורת עברה בכל גופי, ואמרתיו לו בהתרגשות על דבר היארצייט של סבא... הוא התרגש וביקש הכוונה כיצד להגיע לציון, הסברתי לו היכן הוא טמון ונתתי לו את המספר של הבן דוד שיכוון אותו בדיוק...

הצטרף בני לבן דוד שלי והשתטחו על הציון של הסבא בהתרגשות רבה...

בעל המעשה: ה.י.

'לכתחילה אריבער'

לכבוד פסח לא מצאנו תחליף מזון תינוקות שבני רגיל אליו עם כשרות לפסח אז קנינו תחליף חליפי...

אחרי פסח אמרה אשתי שהתחליף לא מתאים לתינוק והיא רכשה את מה שהיה רגיל אליו כל השנה... לשאלתי אם לא חבל לזרוק חצי חבילה גדולה לאשפה ושמא עדיף קודם לסיים את הנותר, השיבה שתיתן את הנותר למישהו אחר ולא יהיה בל תשחית.

ועודנו משוחחים ובני הנשוי נכנס לביקור, הצענו לו את החצי קופסה של מזון תינוקות, הוא עמד משתומם ואמר: "אשתי בדיקת התקשרה אלי ואמרה שנגמר לה כל התחליף מזון ושדאג לה לפחות לשני מנות עד שתגיע לסופר ותקנה את הקופסה הגדולה שבמבצע... באתי כדי לבקש שתי מנות ואתם מציעים לי מעצמכם חצי קופסה!?! מה גם שזה בדיקת מה שאנו משתמשים עבור התינוק שלנו לכתחילה..."

התרגשנו ושמחנו ושוב ראינו את יד ההשגחה העליונה אפילו בפרטים הקטנים ביותר...

בעל המעשה: ב.ר.י.

הפענוץ לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית מוזכר לשלוח אל ר' שפחה סטובאלס

בפקס: 15326517922

או ל: o.y.wines@gmail.com

שזה לנו שלוש שנים ברציפות שלא זכינו לעלות מירונה ברננה כדרכנו בכל שנה, הבה נא נתבוננה, מדוע ולמה עשה לנו ה' ככה?!

כשערך הרב חשבון נפשו והתבונן בדבר, נזכר באותה אמירה של זלזול שיצאה כשגגה מפיו אחר נסיעתם האחרונה למירון לפני שלוש שנים, ונכנס החשש בלבו שמא היה בדבריו זלזול באתרא קדישא ח"ו. שהיה נשמע כמי שמתחרט על

נסיעתם מחמת ההוצאות המרובות, ולכן משאירים אותו מן השמים בבית, כדי לחסוך ממנו את כל אותם הוצאות... הוא ונכנס תיכף לחדרו ואת הדלת סגר אחריו, והחל בוכה בבכי תמרורים על דברי הזלזול שיצאו מפיו, ועל התרחקותו וריחוק נפשו מדבקות הצדיק, וחזר בתשובה שלמה לפני קונו, והתחנן מאוד בתפילות ובקשות לפני השי"ת להסיר מהם את המסך המבדיל, להשיבם ולקרבם באהבה בדבקות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, כדרכם תמיד. - ותוך בכיותיו ודמעותיו נדרם מרוב עייפות, וישן שם שעה ארוכה שינת צהריים.

והנה באותו היום, בשעות שלאחר הצהריים פוגש בו שכנו הטוב, ובפנים צוהלות שח לו לפי תומו שזה היום רכש בסייעתא דשמיא 'רכב חדש' גדול ומרווח! ולבו מלא שמחה ותודה להשי"ת, שלאחר רוב חיפושים ובידורים זכה לראות סייעתא דשמיא גדולה, הן במציאת מכונית גדולה וטובה כפי שחיפש מדגם יקר וחדש, והן במחיר הטוב שסידרו לו. ועתה חפץ הוא להקדיש את 'הנסיעה הראשונה' עם הרכב החדש לאתרא קדישא מירון יצ"ו, להשתטח על ציון הקודש, ולשפוך נפשו בהודאה לפני קל חי. - אך בהיות שאינו בטוח שמכיר היטב את הדרך, הוא מחפש 'חברותא' שישע עמו יחידיו אל הגליל העליון מירונה.

ואכן יצאו השניים בנסיעתם יחידיו, בלב מלא תודה להשם יתברך. ושמח האיש מאוד, שהראו לו סימן ברור מן השמים, אחר שלוש שנים רצופות שלא היה במידון, כאשר רק עשה תשובה והתפלל וביקש בהשתוקקות נפשו וצימאונה להיראות פני ד', שתיכף באותו היום הגיעה אליו 'הזמנה' ערוכה ומסודרת, על כפיים ישאוהו מפתח ביתו עד פתח הציון הקדוש!

[קובץ 'לחיות' ישיבה מס' 1017]

בשנת תקכ"ב לפ"ק בעת הרעש הגדול שפקד את ארץ הקודש, היה עיקר מוקד הרעש בארץ הגליל העליון, וכנודע באותה רעידת אדמה אימתנית נפגעו רבים מאחינו בני ישראל רח"ל. אך עדות אחת נותרה בידנו מאותה שנה, מן הנסים הגדולים שהיו באתרא קדישא מירון ת"ו.

והיא ערוכה וסדורה לפנינו בספר הנאמן "עדות ביהוסף", שחיבר הגאון מוה"ר יוסף סופר זצ"ל מעיר הקודש צפת ת"ו (הדפוס לאשונה בשנת תקפ"ח לפ"ק). ושם מאריך בסיפור המאורעות הקשות שפקדו את ערי הגליל בצפת ובשאר הערים ברעש הגדול. ובתוך הדברים מעיד, שבאותה תקופה דרו בכפר 'מירון' מעט 'יהודים' וגם ישמעאלים, וכשהחל הרעש לפקד את הארץ בחודש מרחשוון תקכ"ב, החלו תיכף כל תושבי המקום 'יהודים' וישמעאלים כולם יחידיו לרוץ מהרה אל בנין הציון הקדוש של רבי שמעון בר יוחאי זיע"ע.

ברם, בפתח הבנין היתה דלת ברזל גדולה, שהיתה באותה עת סגורה ונעולה על מנעול וברית, כי היה 'שומר' מיוחד לפתוח הדלתות רק בעת התפילה. והתושבים ברוב פחד ובהלה מן הרעש הגדול, החלו לזעוק אל ה', ויצעקו בקול גדול: אנא רבי שמעון בר יוחאי, התפלל בעבורנו להצילנו מרדת שחת! והיו שם בכיות נוראות של כל התושבים אנשים נשים וטף.

המשך בעמוד ד' |

והנה עלתה זעקתם השמימה, ובפתע פתאום נפתחה הדלת הרחבה מאליה, ומיד רצו וקפצו כולם פנימה אל תוככי הציון הקדוש, ושהו שם בתפילות ותחנונים עד עבור הרעש. והנה התברר אחר כך שהיתה להם הצלה גדולה, וכל אותם שהסתופפו בבנין היכלו של התנא הקדוש היתה להם נפשם לשלל, ויצאו משם בריאים ושלמים, ואילו בשאר המקומות שסביבותיהם נחרבו בניינים רבים, ובכל מקום שהיו מסתכלים בצאתם מן המערה סביב סביב ראו גדול החורבן והצרה ל"ע, כי רבים חללים הפילה רח"ל. ומכל תושבי מירון שהוחבאו בתוך המערה הקדושה לא ניזוק אף אחד, ונעשה מזה קידוש השם גדול בכל רחבי ארץ!

והנה בימים שלאחר מכן המשיכו כמה 'רעדי משנה', [אשר ידוע שפעמים רבות אחר רעידת האדמה, עדיין הארץ מודועתת ברעידותיה], ובחודש כסליו שבאותה שנה [כ"ד כסליו תקצ"ב] אירעה שוב רעידת אדמה חזקה פתאומית, כאשר עדיין לא שקטה הארץ. אולם בפעם ההיא החל הרעש הגדול דווקא במירון, ללא שהספיקו לברוח ממנו. וכראות תושבי כפר מירון את הרעה הגדולה שנחתה עליהם, זכרו היטב את ההצלה הגדולה שברעידה הקודמת לפני כחודש, ומיד החלו לרוץ ולטפס במעלה ההר אל הציון הקדוש.

והנה בעודם מטפסים ורצים במעלה ההר למעלה, ראו בבהלתם שדווקא במקום הציון עצמו שם תפסה 'רעידת אדמה' חזקה ביותר, וכל גובה ההר העליון היה רועד ומקפץ הלך ושוב. והנה לפתע לנגד עיניהם ניתר בנין הציון הקדוש כולו וקפץ ממקומו והתנשא למעלה, ובאותה שעה שהארץ עצמה היתה רועדת בחוזקה שם, היה כל בנין הציון בשלמותו מנתר ומקפץ מלמעלה למטה ומלמטה למעלה, כך כל הבנין כמו שהוא בלא שיישבר וייהרס ממנו כלום, כאשר בנייני ארץ שנחרבו והתפוררו עד היסוד - כך עמדו כולם משתוממים ונבהלים למראה הגדול שבמשך כל זמן הרעש והרעידה, היה הבנין כולו מקפץ ומנתר.

והנה לפתע לאחר זמן מה שהיה הבנין כך מנתר וקופץ, נחלקה פתאום הכיפה העליונה שמעל הציון הקדוש לשתיים, והמשיך כל הבנין כך בקפיצותיו ורעידותיו מעלה ומטה, כשהכיפה הכחולה של הסלע העליון חלוקה לשני חצאים ופתוחה באמצע. - ובראותם כי נפל פחד וחרדה נוראה על כל העם, והחלו כולם זועקים וצועקים בקול גדול שהתערב עם קול רעש הארץ, והיו בוכים ומתחננים על נפשם: רבי שמעון! רבי שמעון! אם בביתך הגדול נאווה קודש אחזה שלהבת מה יאה עימנו?!

כך עמדו צועקותיהם ובפחד נורא כל עת הרעש הגדול, שנמשך כמו חצי שעה! כשבכל אותה עת הארץ רועדת ונוקשת מהכא להתם הלך ושוב, והמוקד הגדול של הרעש עצמו היה דייקא במעלה ההר בציון הקדוש עצמו! וכל בנין הציון הגדול מנתר לנגד עיניהם עם כיפתו החצויה והחלוקה, אך לא נפל ולא נשבר ממנו כלום!

והיה כעבור מחצית השעה שקטה הארץ, הרעש והרעדה חלפו והלכו, והבנין כולו חזר אל מקומו נטוע איתן על הארץ, כמי שלא נעקר משם מעולם! גם הכיפה העליונה שהתחלקה לשניים ברעידתה, שבה אל מקומה והתחברה כאחד על מכונו וגבולה, כמי שלא נחתכה מעולם! ולא היה

רוצה לבוא אצל רבי שמעון

עם הכנה פראוי ???

זה הספר

שם שום נזק בכל הר מירון כלל!

הנס הגדול הזה התפרסם יותר מן הראשון, ונעשה קידוש ה' נורא באתרא קדישא מירון. ואמרו כולם שלקח רבי שמעון בר יוחאי אל עצמו את כל הרעש הגדול אליו בעצמו, ומנע ממנו להתפשט אל בתי ישראל ח"ו.

לאחר מכן עלו ובאו כל התושבים אל הציון הקדוש בתפילות והודאות להשם יתברך על כל הניסים הגדולים והנוראים שראו בעיניהם! והיו בודקים בכל סביבות הבנין היטב מבפנים ומבחוץ אם אין בו סדקים או מקומות רעועים במבנה הציון, כדי שלא תהא שם סכנת מפולת כנודע. ובפרט עלו בנאים מומחים אל הכיפה העליונה שנחתכה לשניים בזמן הרעש, כדי לחזקה ולבססה הדק היטב, ולמנוע סכנת התפרקות וכו'. - אך לגדול תמהונם והשתוממותם לא מצאו שום סימן קל של מקום החתך, אף לא סדק כלשהו, הכל היה עומד חזק כאיתנו הראשון, כמי שלא אירע כאן מהומה מעולם! כך בכיפה העליונה, וכך בכל סביבות הבנין כולו! והיה לפלא גדול בעיני כל ישראל!

ככל טיב הסיפור הנורא הזה מספר לפנינו הגאון הצדיק הנ"ל, מפורש על ספור 'עדות ביהוסף' הנ"ל, ועוד האריך בזה כדי ה' הטובה עליו, עיין שם.

מעין טיב מעשה זה מסופר גם בדור אחרון זידן, בעת ששפכו הישמעאלים חמת זעמם על ראשי עם הקדוש, ורדפו והרגו בבני ישראל בכל אתר ואתר, ה' ישמרנו. והנה כאשר התחילה המחומה והתסיסה הגדולה בארץ הגליל, ובכל מקום טבחו אותם פראי האדם צמאי דם בבני ישראל, כשבעיה"ק טבריה וצפת נפגעו רבים, היו הישמעאלים רודפים את ישראל גם בהר מירון, ובתוך ריצתם אחר בני ישראל בשאגותיהם הנוראות 'איטבח אל יהוד!' רחמנא לישזבו, רדפו אחריהם עד מקום הציון הקדוש,

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

ובחמת זעמם רצו פנימה אל תוככי הציון עם כלי המשחית שבידיהם, והיהודים כולם נסו וברחו על נפשם בפחד גדול מן הישמעאלים הרודפים.

והנה בהיכנסם פנימה החלו תיכף בזעם וכעס נורא לשבור ולהרוס את כל מה שהיה בתוך בנין הציון, וכדרכם בכל מקום ערכו שם 'פוגרום', כשהם משברים את כל הרהיטים ומנפצים כל דבר בכעס גדול. [אשר ידוע שכל שכוח הקדושה גדול יותר, כן אין הסמאה מנגד יכולה לטובלו]. ולבסוף הגיעו עד האבן הקדושה של המצבה עצמה, הניצבת זה מאות בשנים בהדרה ובתפארתה בצד מערבי של הציון, ממול ארון הקודש. [מכוונת בדיוק מעל מקום קבורת התנא האלקי רשבי ז"ע כנודע] - אותם ערבים רשעים הכירו את האבן הקדושה, וידעו שעליה שופכים ישראל קדושים את צקון לחשם ומתרפקים עליה מדורי דורות. זו היא אבן הקודש שהעידו עליה, שהדמעות הרבות שנספכים עליה לרובותיהם הם הם ששומרים אותה תמיד איתן על תילה!

והנה התקרבו אותם ישמעאלים טמאים עם כלי המשחית שבידיהם אל אבן המצבה הקדושה, והחלו להניף עם הגרון שבידם על האבן, כדי לשבור אותה ולהורסה בחמת זעם, ובמכה אחת שהנחיתו הצליחו להפיל אבן קטנה אחת שנעקרה מן המצבה ונפלה לארץ, אבל תיכף ומיד נפלו אותם ישמעאלים בחלישות כוח על הארץ, ושכבו כך מעולפים על ריצפת הציון.

וכשראו היהודים מרחוק שאין הם יוצאים משם, הבינו שהם 'תקועים' בתוך הבנין, ותיכף קפצו פנימה והתגברו עליהם, הרימו אותם ממקומם ואזקו אותם באזיקים, וכל שאר הישמעאלים שבאזור נסו על נפשם כששמעו שהתגברו היהודים כנגדם.

וכראות היהודים שנכנסו פנימה את האבן שנפלה ממצבת הציון הקדוש, הרימו אותה ממקומה בחזרת קודש, והנה כשניסו להניחה על מקומה ממקום שנפלה, תיכף חזרה אותה אבן למקומה והתחברה מעצמה אל המצבה, כמי שלא נשברה ולא נעקרה משם מעולם, והיה המקום לחרדת אלקים!

[כידוע שבאותם ימים קשים נורא כמה פלאות בארץ הקודש, כדוגמת ציון קדוש של רבינו האור החיים הקדוש ז"ע, בעת שחורשו הישמעאלים כמה שטחים בהר החינים. וכשהתקרב הטרקטור אל ציון קדושו של האור החיים למגולת הר החינים, תיכף נתפך הטרקטור והתנן הישמעאלי מת והתפגר בו במקום, ומיד נסו כולם על נפשם, כנודע]. וללמדנו אנו כהיום הזה לקח מוסר עצום מתוך 'טיב המעשיות' הללו, שהצדיקים במיתתם קרויים חיים! והתנא האלקי הקדוש בעל ההילולא רבי שמעון בר יוחאי ז"ע, עומד ומעתיך בעדנו ובעבודתו תמיד, לקיום נפש ישראל בכלל ובפרט. - ולא נותר לנו כי אם לשפוך צקון נפשנו לפני ה'! נישא לבבנו אל כפיים, אל קל בשמים! בזכות הצדיק בוצינא קדישא! להחיש מהרה את ישועתנו ואת פדות נפשנו ברוחניות ובגשמיות, בכל משאלת לב לטובה, עדי ביאת משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן.

[פרסיות, קובץ 3754]

בר יוחאי! אשרי יולדתך, ואשרי העם הם לומדיך, ואשרי העומדים על ציונך וכו'!

לקבלת העלון במייל (דוא"ר) נא לשלוח למייל הפצו"ב

ניתן להנציח את העלון לשמחות, לברכה והצלחה או ליארצייט

<p>Access Credit צ'ינג'י סל' 02-6516090</p>	<p>~ הכל בשקל ~ רח' בר אילן 43 ים- סל' 052-7619268</p>	<p>לע"נ הרב חיים נתן בר' יצחק הלוי סגל ז"ל ר' אברהם יצחק בר' צבי דוד הכהן ז"ל וימנא ביילא בת' דוב הלוי</p>	<p>לע"נ האשה מרים בת ר' דוד</p>	<p>לע"נ רבי דוד צבי בר' יצחק ז"ל נתרם ע"י בנו מנחם מרדכי הי"ו</p>	<p>לע"נ הינדל בת ר' משה ירמיהו ע"ה</p>	<p>לע"נ ר' ישראל נתן נטע בר' דוד צבי הכהן ז"ל דוד בר' משה ז"ל</p>
<p>קשת הרשת 02-6257948 info@keshet-hareshet.co.il</p>	<p>רפאלי ביטוחים 02-5377177</p>	<p>גרפצ'יק סל' 02-5002321</p>	<p>לרפואת בוועז בן מירה</p>	<p>לע"נ ר' דב בר' אברהם יעקב ז"ל נפטר ה' אלול</p>	<p>לע"נ ר' יחזקאל בר' צבי ז"ל ולרפואה שלמה והלצלחת לאה בת איילת חתי נתרם ע"י בנם יחזקאל יחושע הי"ו</p>	<p>לע"נ שמחה בת רחל יחזקאל בן עמומה</p>

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגוויך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7175